

הָאֹרַח הַמִּפְלָא וְהַיִּרְעָה שֶׁל כָּלָנוּ

ספור מדרש רבה על תורה, מידות טובות ואהבת ישראל.

רַבִּי יִנְאִי הָיָה
רַב גָּדוֹל וְצַדִּיק
הָאוֹהֵב אֶת ה'.

הוא יָדַע תּוֹרָה רַבָּה – מִקְרָא,
מִשְׁנָה, תַּלְמוּד וְאַגָּדָה.

יום אחד פגש רבי ינאי אדם שנראה חשוב ומכבד מאוד.
"האם תסכים להיות אורח בביתי?" שאל הרב בשמחה,
שכן גדולה מצות הכנסת אורחים!

רַבִּי יִנְאִי אֵרַח אֶת הָאִישׁ בְּכָבוֹד גָּדוֹל לְכָבוֹד ה' .
הוּא הִגִּישׁ לוֹ מֵאֲכָלִים טְעִימִים וּמִשְׁקִים מְתוֹקִים .

לְאַחַר הַסְּעוּדָה, רַבִּי יִנָּאי רָצָה לְלַמֵּד תּוֹרָה עִם הָאוֹרֵחַ:
שָׁאַל אוֹתוֹ בְּמִקְרָא – לֹא יָדַע!
בְּמִשְׁנָה וְאַגָּדָה – לֹא יָדַע!
בְּתַלְמוּד – לֹא יָדַע כָּלוּם!

מִשְׁנָה

מִקְרָא

תַּלְמוּד

אַגָּדָה

רַבִּי יִנְאִי הָיָה
בְּהֶלֶם:
אִיךָ יָכוֹל לְהִיּוֹת
שְׂאֵדָם כָּל כָּךְ
מְכַבֵּד וְהָדוֹר
אֵינוֹ יוֹדֵעַ אֶפְלוּ
מַעַט תּוֹרָה?

בְּסוֹף הָאֲרוּחָה אָמַר לוֹ הָרֵב: "כִּפֹּד אֶת ה' וּבִירָךְ בְּרִכַּת הַמָּזוֹן!"
עָנָה הָאוֹרֵחַ: "יְבִירָךְ יֵנְאִי בְּבֵיתוֹ, אֲנִי אֵינְנִי יוֹדֵעַ לְבִירָךְ."

רבי ינאי, שכאב לו שיהודי אינו
יודע תורה, החליט לבחן אותו
שוב ואמר לו משפט מעליב.
הוא בקש מהאורח לחזר אחריו:
"אכל כלב את לחמו של ינאי!"

לְפֶתַע, קָם הָאוֹרֵחַ, תָּפַס בְּיָדוֹ שֶׁל רַבִּי יִנְאִי וְזָעַק מִקִּיר לְבוֹ:
”יִרְשָׁתִי נִמְצְאת אֶצְלָךְ, וְאַתָּה מוֹנֵעַ אוֹתָהּ מִמֶּנִּי!”

רַבִּי יִנְאִי תַמָּה: "אֵיזוֹ יִרְשָׁה יֵשׁ לָךְ אֶצְלִי?"
עָנָה הָאוֹרַח: "פַּעַם עֲבַרְתִּי לִיד בֵּית סֵפֶר, וְשָׁמַעְתִּי אֶת הַיְלָדִים הַקְּדוֹשִׁים שָׂרִים פָּסוּק:
"תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה – מוֹרְשָׁה קְהִילַת יַעֲקֹב!"

הַמְּשִׁיךְ הָאוֹרַח וְאָמַר בְּעֵז:
”לֹא כָּתוּב בַּתּוֹרָה 'מוֹרָשָׁה קְהִילַת יִשְׂרָאֵל' – אֲלָא 'קְהִילַת יַעֲקֹב'!”
”הַתּוֹרָה הִיא הַיִּרְשָׁה שֶׁל כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁל כָּל יְהוּדִי, גַּם שְׁלִי!”

עֲשֵׂה טוֹב

סוֹר מֵרַע

שָׁאֵל הָרַב: "אִם אֵינְךָ לומֵד תּוֹרָה, בְּזָכוֹת מָה זָכִיתָ לָאֹכֵל עַל שְׁלֹחָנִי?"
עָנָה: "מֵעוֹלָם לֹא שָׁמַעְתִּי דְבַר רַע (לְשׁוֹן הָרַע) וְהָעֲבָרְתִּי הָלְאָה.
וּכְשָׂרְאִיתִי שְׁנֵי אַנְשִׁים רַבִּים – תָּמִיד עָשִׂיתִי שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם!"

רַבִּי יִנְאִי מִמָּשׁ בָּכָה
מֵהִתְרַגְּשׁוֹת וְאוֹרַח:
"יֵשׁ לָךְ כָּל כָּךְ הֶרְבֵּה
דֶּרֶךְ אֶרֶץ, אֶהְבֵּת
יִשְׂרָאֵל וּמִדּוֹת טוֹבוֹת,
וְאֲנִי, בְּטָעוֹת גְּדוֹלָה,
קָרָאתִי לָךְ כְּלָב?!"

מָה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ הַסִּיפּוֹר?

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אוֹהֵב לְמוֹד תּוֹרָה,
אֲבָל אוֹהֵב לֹא
פָּחוֹת אֲנָשִׁים
שְׁלֹמֵדִים לַחַיּוֹת
בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה.

"דֶּרֶךְ אֶרֶץ
קִדְמָה לַתּוֹרָה" –
כִּי לִזְכוֹת
לִזְכוֹת בַּתּוֹרָה,
חַיִּבִּים לִהְיוֹת
אֲנָשִׁים טוֹבִים!

הַתּוֹרָה הִיא מִתְּנָה נִפְלְאָה שֶׁה' נָתַן לְכָלֵנוּ!
בּוֹאוּ נִזְכֹּר תָּמִיד: הָרְגֵעַ שָׁבוּ אֲנַחְנוּ אוֹהָבִים אֶת חֲבֵרֵינוּ וְעוֹשִׂים שְׁלוֹם,
הוּא הָרְגֵעַ שָׁבוּ אֲנַחְנוּ בְּאַמָּת רְאוּיִים לִירֵשֶׁת הַתּוֹרָה!